

‘Het verlies van mijn vader heeft mij geleerd wat écht belangrijk is.’

Ralph Sidler (45) verloor zijn vader, **Jan Sidler (70)** zes jaar geleden door een verkeersongeluk. ‘Ik had nog van alles tegen hem willen zeggen. Het heeft ervoor gezorgd dat ik mijn kinderen vaak vertel dat ik van ze houd.’

‘Op 14 maart 2018 belde mijn vader om 15:19 uur, terwijl ik een zakelijk telefoongesprek had. Ik dacht: die bel ik straks wel terug. Toen hij meteen daarna weer belde, rondde ik net het zakelijke gesprek af en nam op. Het was niet mijn vader, maar een politie-agent die vertelde dat mijn ouders en zwager een ongeluk hadden gehad. Mijn vader zou volgens de agent zijn benen hebben gebroken. De agent vroeg of ik naar het ziekenhuis in Tilburg kon komen. In een split second dacht ik: dat is raar, het ziekenhuis in Den Bosch is dichterbij. Maar zonder verder na te denken stapte ik in de auto en reed naar Tilburg. In de dagen na het ongeluk kwam ik erachter dat zwaargewonde slachtoffers altijd naar Tilburg worden gebracht. Ik reed er rustig naartoe, maar toen ik mijn auto had geparkeerd, begon ik te rennen. Ik had ineens een onderbuikgevoel dat het misschien niet goed was.’

Geen vluchtstrook

‘Mijn zwager had die middag auto-pech op de snelweg bij de afslag Vught/Sint-Michielsgestel. Je hebt daar geen vluchtstrook en een klein deel van de auto stond op de snelweg. Hij belde eerst zijn vader om hem weg te komen slepen, maar toen hij niet opnam, probeerde hij mijn vader.

Die was boodschappen aan het doen met mijn moeder, en toevallig vlakbij. Binnen vijf minuten waren ze er. Mijn zwager stond eerst achter de vangrail en bij aankomst van mijn ouders kroop hij weer achter het stuur van zijn auto. Mijn vader zei nog tegen mijn moeder dat ze achter de vangrail moest gaan staan, ‘want daar sta je veilig’. Hij liep naar mijn zwagers auto en toen ramde een andere auto met 100 kilometer per uur de auto van mijn zwager, en mijn vader die ervoor stond.’

‘Een derde operatie was niet meer mogelijk.’

Zijn hart klopte weer

‘In de familiekamer van het ziekenhuis kwam de arts mij, mijn moeder, zus en zwager vertellen dat mijn vader was overleden. Ik was in verwarring. Ik had inmiddels begrepen dat mijn vaders verwondingen veel ernstiger waren dan alleen zijn verbrijzelde benen, maar dat hij zou overlijden, had ik niet verwacht. Mijn moeder vroeg de arts om mijn vader toonbaar te maken, zodat we hem konden zien. Tien

minuten later kwam de arts terug, nu zelf in verwarring: het hart van mijn vader was weer gaan kloppen en hij was weer zelfstandig gaan ademen. Zoiets had hij nog nooit meegemaakt. Er volgden twee operaties en wij sliepen met z’n allen in een kamer vlak bij mijn vader zodat we vaak bij hem konden zijn. De volgende dag, op 15 maart, bleek mijn vader nog een derde operatie nodig te hebben. Hierbij was de kans op een infectie of dat zijn benen geamputeerd moesten worden, zeer groot. De arts gaf aan dat mijn vaders lichaam nog moest herstellen en dat zijn overlevingskansen eigenlijk nihil waren. Mijn vader heeft altijd gezegd dat hij geen kasplantje wilde worden, en met die woorden in ge-

dachten besloten we de behandeling te stoppen.'

Wat is nu echt belangrijk?

'Mijn vader was een man van weinig woorden. 'Ik hou van jou' zeiden we niet tegen elkaar. Dat heb ik dus tijdens de ceremonie nog naar hem uitgesproken. Mijn ouders pasten altijd op dinsdag op Boet, ons oudste kind. Ik gaf mijn vader die laatste dinsdag een hand en zei: 'Tot volgende week'. Dat was de laatste keer dat ik hem levend zag. De volgende dag werd hij door die auto geschept. Het heeft ervoor gezorgd dat ik nu regelmatig tegen mijn kinderen zeg dat ik van ze houd. Zeven weken na mijn vaders overlijden werd Puk geboren. Hoe blij ik ook was, het was ook heftig en eigenlijk te veel. Ik had sterk de behoefte om alleen te zijn, maar hoe doe je dat met een pasgeboren baby en een klein kind? Mijn vrouw zorgde ervoor dat het toch kon. Ik ben een weekend alleen weggegaan en heb veel gewandeld en geschreven. Het was ontzettend fijn om dat te kunnen doen. Het eerste jaar leefde ik in een roes. Iedere dag was er wel iemand die ik vertelde wat er met pa was gebeurd. Het was een soort therapie, een uitlaatklep. En ook mijn manier, denk ik, om hem levend te houden. Door het verdriet om pa leef ik meer met mensen mee. Ik vind het nu makkelijker om mij in iemand te verplaatsen en weet dat als iemand een verlies doormaakt, een appje of een vraag al veel kan helpen. Ook weeg ik dingen nu anders. Als anderen zich ergens druk over maken, denk ik: wat is nu echt belangrijk? En als ik zelf gespan-

'Ik kan mij nu makkelijker in mensen verplaatsen.'

nen ben over iets, weet ik dat het vergeleken met het verlies van mijn vader vast zal meevallen.'

Gekoesterde videobeelden

'Ik ben lid geworden van Vereniging Verkeersslachtoffers. Ik had grote behoefte om een lotgenoot te spreken. Elke laatste zondag van november herdenken we samen alle verkeersslachtoffers. Afgelopen jaar mocht ik met een paar anderen mijn verhaal doen. Er was ook iemand van Slachtofferhulp en een officier van justitie aanwezig zodat zij vragen konden beantwoorden. Ze legden uit wat hun rol in bepaalde situaties is. Bij mijn vader was het een tragisch ongeluk, een noodlottig ongeval. Een juridische

strijd bleef ons bespaard. Ik moet er niet aan denken dat je naast de rouw ook een juridische strijd moet meemaken. Mijn moeder gaat altijd met mij mee in november. Op mijn vaders sterfdag gaan we met mijn moeder, ons gezin en het gezin van mijn zus een hapje eten bij Van der Valk in Vught. Soms laten we een traan, maar het hoeft niet zwaar te zijn. Mijn vader was tegelijkertijd jarig met de dochter van mijn zus. Zo zijn we dus ook altijd op die dag samen en proosten we op hem. Het helpt mij om videobeelden van hem terug te kijken. Ik heb hem gefilmd in het ziekenhuis. Geen prettig beeld met al die toeters en bellen om hem heen, maar ik vind het een fijn idee dat hij er toen nog was. Ook de beelden van onze bewakingscamera heb ik opgeslagen. Daarop is mijn vader te zien op die laatste dinsdag, toen hij met mijn moeder op Boet paste. Hij kon het klussen niet laten, je ziet hem heen en weer lopen met klusspullen. Die beelden kan ik inmiddels dromen.'

Positieve verandering

'Het plotselinge verlies van mijn vader heeft voor een omwenteling in mezelf gezorgd. Ik werk in het vastgoed, maar fotograferen is mijn passie. Toen pa overleed, wilde ik alleen nog maar dingen doen die ik leuk vind. Ik ben een dag minder gaan werken en fotografeer nu freelance. Als mijn vader nog had geleefd, had ik nog steeds vijf dagen in het vastgoed gewerkt. Zijn overlijden heeft mij dus in zekere zin gestimuleerd om meer vanuit mijn passie te gaan leven.'